

Hic habitat Felicitas

E con todo, sei que nunca buceara neste lugar, que antes chamaron Zona en Inmersión e aínda antes NW e aínda antes Artabria e quizais aínda Cassitéride.

Afástome un instante das coordenadas establecidas pola Unidade de Mergullo coa pouco recomendable intención de me internar entre as ruínas asolagadas. Escoltados por hordas de burbullas e o ritmo de pedalaxe das súas aletas, os compañeiros pérdense de vista pero o meu comunicador funciona, comprobéino. Botaranme de menos e chamarán. Ou non. Quizais deba darlle menos voltas e aproveitar a escapada antes de me reincorporar ao grupo de exploradores.

Miro ao meu ao redor, esculco baixo uns arcos aínda en pé. A turba en suspensión impídeme ver ben, así que activo o ecosonograma para me facer unha idea da xeometría de cascallos a través do son. No medio dos remuíños de po ábrense de súpeto unhas fauces de claridade.

Quedo petrificada, todo o petrificado que é posible ficar nun fondo mariño. Salvo o meu pelo, estou en éxtase.

Enxergo un barco dourado. Ninguén nel. Nada humano, agás unha bandeira que non recoñezo, azul, branca e vermella. Enfoco mellor a parede coa lanterna. Aínda que aproveito a espiña crebada de luz que se abre paso abismo adiante, hai zonas en penumbra, mordidas polo silencio, anhelando a súa dose de luminosidade. Como fan ás veces os cegos, guíome polo tacto para descifrar as cores da pintura, cores que, no entanto, vexo.

Un fresco. Un fresco aínda sen podrecer. Un fresco de séculos na neveira do tempo.

Debería avisar aos compañeiros disto. E así e todo, desde cando a curiosidade sáciase chamando ao resto do grupo antes de esgotar un descubrimento? O meu foco segue a traxectoria do barco no muro cara a un porto preñado de casas. A excitación empolícaseme pola espiña dorsal e alóxase baixo o coiro cabeludo, esperando o sinal para encrespalo. Dos meus compañeiros da 3ª Unidade de Mergullo nin sequera percibo xa as ondulacións na auga. Esquécense de min. Marchan sen min. Sen gozaren da miña éxtase dourada. Sen min.

A silueta das ondas parece sostirme como unha coma. Cunha man toco o muro e ondúlase, perde peso, licúa. Perplexa, pregúntome entre burbullas se desde a auga real sería posible somerxerse na auga pintada.

Bótome ás escamas de espuma de zinc sen pensalo dúas veces, *cranio avante!* Entro no fresco. *Atraveso* a parede.

O mundo coñecido queda tras de min. Levo a lanterna acesa, que de pouco me serve. Véxoo todo con nitidez. Unha auga máis densa acólleme, un líquido cardenillo, verde de París tóxico e suave, con escunchaduras de humidade, restos de conversas en torno a unha mesa de bar, algunha mancha de mollo ou viño, gretas polas que asoman o seu ollo as criaturas submariñas, animais anoxados, desafiante polos séculos de desatención e espera. Nun parpadexo vexo flotar onda min un narval, cunha espiral de corno –en realidade é marfín- que agroma da súa boca. Da súa boca como un reproche punxente.

Onde estivestes todo este tempo?

Desaparece cando intento tocalo. Ao lonxe, baixo o arco, unha serea de peitos redondos, solares, levanta sobre a súa cabeza un peixe filiforme e rosa, con perfil de cervo. Quero preguntarlle de que se trata, quen é, de que vai todo isto. Sen me ollar, e co estraño bicho aínda nas mans, afunde nun azul de ultramar mesturado con graxa e cal, un azul afumado que me fai tusir mentres braceo cara ao abismo da parede, en pos da súa beleza de monstra, serea, tras da túa cola de sardiña.

Pérdoa. Desisto e volvo á superficie, guiada por un sol e unha lúa que flanquean a cidade dende o alto. Ambos sorrín, xuntos nese firmamento de conto para pícaros. Se estiro un brazo toco o amarelo cadmio que se derrete e queima, as fazulas dese sol infantil, abiscoitado. A medialúa ri co perfil papel-de-arroz dunha geisha. No horizonte, muíños de vento, árbores de copa horizontal, barcos de vela ancorados na baía, campanarios e estandartes vivos ao vento, un faro solitario feito de torre nun xadrez extinto.

Adherencias de liques. Moluscos. Cnidarios. E trazos do fresco que xa nin se ven.

O vento encrespa as ondas de aceite. Por momentos son borrada da parede e reaparezo, tusindo po de cal. Trago un grolo inmenso de auga que sabe a xeso, creo, ou a suor.

Busco o comunicador para pedir axuda, pero tamén o dispositivo transformouse en debuxo.

E cómo tremo, mi madriña, tremo coma se me tiveran trazado a carbón no abaneo dunha dorna. Chamo á serea, eu que sei, deliro, será o arsénico do verde, será o arrebatado da anémona do mar. Do mar, que como mar obedece as forzas terrestres, xira case seguindo un ditado literario, unha turbulencia coa forza de Coriolis que abre un ollo de boi no medio do rostro do océano, e o ollo parpadexa, o ollo arrastra caramuxas no seu fondo, medusas, habitacións de mariños que viran entre catalexos, astrolabios, templos asolagados, *orquídeas de polbo* ou caribdis e a succión do vórtice terma de min polos pés como dunha nena, velaí vén unha vez máis a serea, vai e vén, os seus pezóns tamén xemelgos ollos de boi aos que asoman os afogados e os hipocampos cun ollar mellizo, lumes de San Telmo nun negror de chapapote antigo, o barril dun *maelström*, canecos de xenebra con mensaxes abertas e lidas. Aférrome a unha desas mensaxes nun dos zarandeos: URBANO LUGRÍS PINTOR DE LA [...] AQUESTA OBRA EL DÍA VEINTICINCO DE FEBRERO DE MCMLI.

Un golpe escúncame da mensaxe e xiro ao chou como un perno solto antes de saír disparada da auga cara a un intradós cun ceo pintado. Alí, bocabaixo, no revés do arco e sobre unha rosa dos ventos cuspo algas, vomito óleo, tomo boca arriba coa respiración aínda violenta cravándome as costelas no muro.

Eis a cabeza da serea inclinada sobre min -como carallo saíu da auga, quero dicir, do fresco?- a me secar ollos e beizos con panos escritos en algo que intúo latín: *Hic habitat Felicitas*.

Onde estiveches? Por que tardaches tanto en regresar?

E chasquea a súa boca de trazo de xiz. Non sei que dicirlle. As miñas lembranzas desfán coma o xiz mesmo. O sol cáeme en picado. Fico na praia da cidade pintada. Fico na praia da cidade afundida. Presa no fresco. A serea esvaeceu.

Subo as primeiras escaleiras que atopo e oio as campás, as pombas asustadas, os ruídos dunha praza e un tear de conversas triviais a teceren vida nova e a desteceren vella. Que verán en min cando me vexan? Recoñeceranme logo de tanto tempo? E que faría el durante estes séculos de naufraxio?

Haberá aínda oco no mural da súa vida para Circe Fingal?

Estíbaliz...Espinosa, 2011